

Run4Unity

Tapasztalatok az egész világról

CATALINA – BUENOS AIRES: az arany szabály a családban

Buenos Airesből jövök, és 13 éves vagyok. Az apukámat 6 éves korom óta nem láttam. A édesanyámmal élek, aki vak, és a 21 éves bátyámmal, akivel nagyon összetartunk, mindketten szeretjük a zenét és hegedülünk. Körülbelül egy évvel ezelőtt hirtelen megváltozott minden. A bátyám elkezdett kábítószerrel foglalkozni. Ez nagyon megrázott. Nem értettem, miért engedte így el magát. Nagyon szomorú lettem, hozzá se szóltam, és minden javaslatát visszautasítottam, még azt is, hogy együtt zenéljünk, ami azelőtt mindig örömmel töltött el minket. Napról napra rosszabbodott az állapota. Az anyukám is nagyon ideges volt és aggódott. Egyszer csak megértettem, hogy a bátyámnak nem a neheztelésekre van szüksége, hanem a szeretetemre. Meg kellett változtatnom a hozzáállásomat. Már nem hagytam őt figyelmen kívül, hanem elkezdtem figyelmesen meghallgatni. Ha futni ment, felajánlottam, hogy elkísérem, bár a sport nem az erősségem, de segíteni akartam legyőzni a visszaesés kísértését. Lassan-lassan ő is úgy kezdett viselkedni velem, ahogy én vele. Tudta, hogy mennyire szeretnék eljönni Rómába, ezért azt akarta, hogy hegedüljünk együtt a metróaluljárójában. A járóelőknél nagyon tetszett a zenénk, és pénzt is adtak. Azt akarta, hogy az egészséget az útiköltségeimre fordítsuk. Még mindig küzd a kábítószer-függőség legyőzéséért, de biztos vagyok benne, hogy ha nem kezdtem volna el az arany szabályt élni, nem kapta volna meg az újrakezdéshez szükséges szeretetet.

Adjuk össze erőinket azokkal a barátainkkal, akik osztoznak ideáljainkban. Ígérjük egymásnak állandó kölcsönös szeretetet. Aztán nézzünk szét magunk körül: mérjük fel a városunkat. Válasszuk ki, hol kezdjük el beszélni szeretetünkkel.

ALESSIO – ASSISI: A 'Gyerekek az egységért' ideálja az én ideálom

Nem olyan régen az apukám megkért, hogy segítsek a nevelőknek az intézetben, ahol pszichológusként dolgozik. El kellett volna kísérnem az uszodába az ottani szellemi vagy testi fogyatékos gyerekeket. Rögtön nemet mondtam. Zavart a gondolat, hogy ha a barátaim meglátják, hogy másokért csinálom valamit, kicsúfolnak. Néhány nappal később megismertem a gyerekeket az egységért, és valami csodálatos tapasztalatot éltem velük. Elbűvölt, ahogy élnek és mindenkit szeretnek. Meghódított, ahogy valóra váltották Jézus szavait: „Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek”.

A szívem mélyén azt éreztem, Jézussal találkoztam. Nekem is azt javasolta, hogy így éljek. És belementem.

Lassan-lassan megváltoztatta az életemet. Most, amikor csak tudok, elmegyek ebbe az intézetbe, segítek a gyerekeknek, játszom velük, igyekszem örömet szerezni nekik.

De elmondhatom, hogy a legnagyobb boldogság az, amit belül érzek. Örülök, hogy elmondhatom, hogy megtaláltam Istent, az életem igazi értelmét.

ALEJANDRA – PARAGUAY: az árral szemben

Születésnap bulin voltam, és alig hittem a szememnek, amikor láttam, hogy az osztálytársaim totál részegek. Egészen mások voltak, mint ahogy ismertem őket.

Nagyon aggódtunk értük a legjobb barátnőmmel. Szerettem volna kiüríteni az összes vodkás és sörös üveget, hogy abbahagyják, de ők azt mondták, ne „szenteskedjek”. És főleg megfenyegettek, hogy ne beszéljek erről senkinek. Ahogy hazamentem, sírtam, hogy ilyen rosszat tesznek magukkal, és úgy éreztem, el kell mesélnem az egészet a szüleimnek, de nem azért, hogy eláruljam őket, hanem mert elég súlyosnak látszott a helyzet. A következő hétfőn mindenki azt hitte a gimnáziumban, hogy én mondtam el az igazgatónak és ezzel szüleiknek is, de igazából a barátnőm szülei voltak. Nehéz volt megküzdeni a fenyegetésekkel és a mindennapos gúnyolásokkal. Senki nem szólt hozzám.

A családom, és a „Gyerekek az egységért” tartották bennem a lelket. Nekik köszönhetően nem éreztem magam egyedül. Továbbra is szerethettem mindenkit, és a végén az osztálytársaim még bocsánatot is kértek. De az ivást tovább folytatták. Sokszor meg se hívtak az ünnepekre, vagy ha meg is hívtak, csak röviditalokkal kínáltak, hogy kinevethessenek, ha visszautasítom. A Gyerekek az egységért segítségével sikerült kintartani, és ellenállni ennek a dolognak, ami tönkreteszi az életet. És tudjátok, mi történt? A családom meglepetésből ünnepet szervezett a születésnapomra, és minden osztálytársam eljött! Ez más volt, mint a többi, itt nem volt alkohol, és mindannyian megtapasztalták, hogy új módon is lehet együtt lenni.

Osszuk meg másokkal amink van, de azt is, akik vagyunk. Sírjunk a sírókkal, örüljünk az örvendezőkkel, és soha ne adjuk alább.

LUCA – MILANO: roma gyerekekkel

Ezt próbáltuk tenni mi is a milánói „Gyerekek az egységért” tagjaival. Igyekeztünk megérteni, hogy városunkban kik a legperemhelyzetűbbek. A barátaink meséltek nekünk néhány romacsaládról, akik nehezen illeszkednek be a nyelvi és kulturális különbségek miatt... Lekezelően „cigányoknak” nevezik őket, és sokan azt gondolják róluk, hogy csak lopni tudnak.

Szerettük volna megszüntetni ezt az előítéletet, és testvérekként tekinteni egymásra. Amikor találkoztunk velük, láttuk, hogy hol laknak: a telepük egy lerakat mögött rejtőzött. Túlságosan kényelmetlen valóság volt ez a jómódú közeli területhez képest. Sáros utcák, bádognyuhók, nyitott szennyvíztárolók... Sosem gondoltam volna, hogy létezik ilyen a városomban. A kezdeti döbbenet után felmerült bennem egy gondolat: pontosan mi, gyerekek változtathatjuk meg ezt a környezetet a szeretettel. Teli lelkesedéssel kezdtünk el találkozni körülbelül 15 roma gyerekekkel, hogy játszunk velük, és Karácsonyra, vagy más ünnepekre különféle tevékenységeket szerveztünk nekik. Annyira elevenek voltak, hogy miután nagy gonddal előkészítettünk a különböző munkákat, tíz perc múlva mindent összeromboltak! De megmaradt a szeretet, amit adtunk, és amit kaptunk. Örömteli hálájuk volt a legszebb válasz számunkra. A velük való kapcsolat során rájöttünk, hogy a legkirekesztettebbek is a városunkhoz tartoznak, és ha megosztjuk az időnket és a barátságunkat, az mindenkinek örömet jelent!

MARIANA ÉS ANA CLAUDIA - RECIFE: Adás klub az iskolában

Mariana vagyok, én pedig Ana Claudia, és Recifeből, Brazíliából jövünk. Az egyik külvárosi iskolánkban, amit nagyon szegény negyedek vesznek körül, megalakult az 'adás klub'. Ahhoz, hogy valaki tagja legyen, meg kell válnia egy olyan tárgytól, amit szeret, és odaajándékozni azzal a bizonyossággal, hogy az evangélium igaz, amikor megígéri: „Adjatok és adnak majd nektek is”.

Ahogy meglátogattunk néhány nálunk szegényebb családot, arra gondoltunk, hogy a klubunk segíthetne, hogy felépítsünk egy házat egy özvegy édesanya és négy gyermeke számára, akik nylonfóliákból készült kunyhóban éltek. Ahogy szétnéztünk a tárgyak között, amiktől megváltunk, el tudtuk őket látni a legszükségesebb dolgokkal.

Aztán a „Gyerekek az egységért” különböző országokból érkezett hozzájárulásaival felépítettük a házukat! Ez volt az első! Mások is bekapcsolódtak, amikor hallottak a klubunkról, mint azok az építőanyag kereskedők, akik gyakran nagy kedvezményeket adtak, és így több ház is épülhetett. Idáig ötöt építettünk fel, négyet pedig felújítottunk. Az elején csak 10-en voltunk, most 90 tagja van a klubnak az iskolánkban.

 Szegények, magányosok, kitaláltak. Mit tehetünk? Minden nap fussunk hozzájuk! Ha valaki éhes, adjunk neki enni, ruházzuk fel, ha nincs neki, legyünk társa a magányban. Keressük fel, ajándékozzuk meg őket, de ne csak anyagi javakkal, hanem időnkkel, köszöntésünkkel, figyelmünkkel, meghallgatásunkkal. Mindenekelőtt ajándékozzuk mosolyunkat, és senkit ne hagyjunk egyedül.

ERIC - KOLUMBIA: hajléktalanokkal az utcán

Négy éve együttműködünk egy alapítvánnyal, akik gondját viselik a hajléktalanoknak. Szeretetre, társaságra van szükségük, valakire, aki meghallgatja őket, segít nekik. Estefelé felkeressük őket és viszünk nekik „aguapanela”-t, egy nálunk jellegzetes meleg italt, és szendvicset. Már úgy ismernek minket, hogy mi vagyunk az „éjszakai aguapanelások”.

Ahogy meghallgatjuk őket, megrázó, kegyetlen, történetekről szerzünk tudomást. Egyszer azt mondta az egyikük: „Tudod, tolvaj vagyok, és így tudok megélni, de ha egy nap valaki lopni akar tőletek, csak annyit mondjatok: 'aguapanelás vagyok' és senki sem fog bántani titeket”. Valóban, egyik este Sebastiannal történt, miután az egyik hajléktalant elkísérte a kórházba, és még az utcán maradt, hogy egyszer csak hirtelen valaki elé állt, késsel fenyegette, és pénzt kért tőle. „Egy fillérem sincs - mondta - de ha akarod, meghívlak egy meleg aguapanelára, amit a barátaimmal osztunk”. A tolvaj meglepetten ránézett, és így válaszolt: „Te 'aguapanelás' vagy? Akkor nem bántalak! Ti befogadtok és szerettek minket. Nagyon éhes vagyok, ezért lopok. Bocsáss meg! Nem szeretném, ha miattam nem jönnétek többet!”.

Egy túlúai barátnőnkkel is hasonló történt. Reggel hatkor, iskolába menet, valaki hátulról megszólította: „Add ide a mobilodat”. De ahogy megfordult, a tolvaj felismerte, hogy „Aguapanelás!” Bocsánatot kért, és felajánlotta, hogy elkíséri az iskolába, hogy megvédje más bántalmaktól.

Érezzük, hogy ez csak a kezdet ahhoz, hogy ezek az emberek be tudjanak illeszkedni a városaink életébe.

CLARA - TANZÁNIA: amikor a családban a legnehezebb

Az apukám már jó ideje állandóan vitatkozott az anyukámmal, egészen jelentéktelen dolgok miatt is. A szomszédok is hallották az állandó veszekedést, én pedig nagyon szégyelltem magam. Amikor észrevettem, hogy az anyukám éjjel-nappal imádkozik, Isten segítségét kérve, én is csatlakoztam hozzá. Igyekeztem szeretni az apukámat kisebb figyelmességekkel, főleg, amikor hazaért a munkahelyéről. Örült, amikor a húgommal és velem volt, de anyával egyre nehezebb lett a helyzet. Néha panaszkodtam Istennek, és azt kérdeztem tőle, miért nem lehet jó apánk. Amikor a barátaim jó dolgokat mondtak a szüleikről, mindig összehasonlítottam magamban: mennyire sajnáltam, hogy nem így volt az én családban is! Azokban a pillanatokban az egyedüli titkom az volt, hogy Jézusnak ajánlottam mindent, és amikor sikerült, ezt a fájdalommat is. Tudtam, hogy Ő a kereszten magára vette minden ember szenvedését. Anyyira

szenvedett értünk, hogy egyedül érezte magát, sőt, azt érezte, hogy az Atya is elhagyta. Pontosan úgy, mint én.

Az Evangélium szavai: „Boldogok, akik szenvednek, mert majd megvigasztalják őket.”, erőt adtak, hogy tovább „harcoljak”, megtanítottak, hogy türelmes legyek. Továbbra is szerettem, és imádkoztam. És Isten válaszolt az imáinkra, mert a szüleim ugyan már nem élnek együtt, de jó a kapcsolatunk az apukámmal. Sőt, annak ellenére, hogy nem ugyanabban a városban lakunk, sokkal jobban összetartunk.

Nem lesz mindig egyszerű így élni, mert a kötelesség kerül valamibe. Lesznek nehéz pillanatok, amikor a többiek meg akarnak fékezni. Ha valaki kigúnyol, bocsássunk meg neki, anélkül, hogy elbátortalanodnánk. Tegyük meg, ami rajtunk áll! És ahová mi nem juthatunk el, bízunk rá Istenre, De ne adjuk alább célunkat. Mindig a százszorosan lesz részünk.

PAKISZTÁN: újfajta bank és takarékbetét

A családjaink közül sokan bizonytalan anyagi körülmények között élnek, és megtörténhet, hogy valaki nehéz helyzetben találja magát. Ezért arra gondoltunk, hogy közösbe tesszük a megtakarított pénzünket, és egy általunk kitalált bankba tesszük, ahonnan a többiek beleegyezésével mindenki felvehet egy összeget, ha szüksége van rá. Egy napon megtudtuk, hogy az egyik barátunk nem jár iskolába, mert a szülei nem tudták kifizetni a beiratkozási díjat [tandíjat]. Nagyon szomorú volt. Elhatároztuk, hogy segítünk neki a bankban lévő pénzünkből. A megtakarított pénzünk megosztása újabb gazdagságot eredményezett, örömet amiatt, hogy a barátunkat ismét láthattuk az iskolában. Később kaptunk egy összeget ajándékba, sokkal többet, mint amit adtunk. Isten válasza volt ez, aki a százszorost ígéri annak, aki örömmel ajándékozik.

Nemcsak az anyagi dolgokat osztottuk meg, hanem az örömeinket, a fájdalmainkat is, és főleg az Aranyszabály élésében tett erőfeszítéseinket. Amikor közülünk két testvér édesapja súlyosan megbetegedett, hosszú időn keresztül felajánlottuk a segítségünket. Ez a Mennybe befektetett tőke fenntartotta az egész családot. Nagyon örültünk, amikor az orvos megerősítette, hogy eredményesek voltak a kezelések.

Sokszorozzuk meg szeretetünket, figyeljünk oda mindenkire. Bárki, aki elhalad mellettünk, egy felebarát akit szerethetünk, legyen gazdag, vagy szegény, szép vagy csúnya, nagy tudású vagy nem, ugyanolyan vallású, vagy másmilyen. Fedezzük fel egymás gazdagságát, kezdeményezzünk párbeszédet mindenkivel és azt keressük, ami összeköti. A többiek majd követni fognak minket.

Romi és társai - ARGENTÍNA: iskolák fóruma

M. Rosariot választották a latin-amerikai polgármesterek találkozóhelyéül. Ezzel igazán rendkívüli lehetőség nyílt, hogy mi, gyerekek, javaslatokat tegyünk nekik a városunk életének javításért. Az az ötletünk támadt, hogy fórumot hozunk létre az iskolák között, ahol vitafórumokon és kerekasztal-beszélgetéseken keresztül megoldásokat javasolunk, és konkrét akciókat valósítunk meg a testvériség terjesztése érdekében.

Romi Amikor bemutattam a tervet az iskolámban, az igazgató azt mondta: „Nincs olyan tanár, aki tudna neked segíteni, ha akarod, egyedül kell előrevinned a dolgot”. A kezdeti félelem után bementem minden osztályba, és körülbelül 15-en csatlakoztak.

Argentína sok más városából is hívtunk meg gyerekeket. Ahogy együtt dolgoztunk, írtunk egy záró üzenetet, amit aztán előterjesztettünk a latin-amerikai polgármesterek nagygyűlésén.

Azóta sok más iskola is csatlakozott, és 10.000 gyereket sikerült bevonni.

- M. A legkülönbélebb dolgokat valósítjuk meg: testvérkapcsolatokat hozunk létre szükségben szenvedő iskolákkal, mozgássérült gyerekekkel foglalkozunk; könyvtárakat és menzákat biztosítunk a szegényeknek, korrepetálunk, hogy a gyerekek ne hagyják ott az iskolát. Azért is dolgoztunk, hogy ledöntsük iskoláink építészeti akadályait, és ökológiai projekteket is indítottunk az önkormányzati és a megyei testület jóváhagyásával.

INTERJÚ CONRADDAL - INDIA: párbeszéd a hindu gyerekekkel

Tudjuk, hogy Indiában, a Run4Unity első rendezvényén már 5.000 gyereket vontatok be, aminek óriási sikere volt. Főként pedig, hogy különböző kasztokhoz és vallásokhoz tartozó gyerekekkel futottatok, és bevontatok a társadalmi és vallási élet vezetőit is, akik elkötelezték magukat veletek együtt az „Aranyszabály” élésében. Elmagyaráznád, hogyan tudtok párbeszédet folytatni mindegyükkel?

Conrad: A titkunk az, hogy arra összpontosítunk, ami egyesít minket.

Egy nagy ghandiánus hindu mozgalom, a *Shanti Ashram* gyerekeivel együttműködünk a városaink beszínezésében. Elmentünk hozzájuk Tamil Nadu-ba, ahová 36 órát utaztunk vonaton, és együtt dolgoztunk sok nagyon szegény gyerekekkel a falusi iskolákban. Egyszer kifestettük az egyik iskolát. Vendégül láttak minket az otthonaikban és banánleveleken ettünk, ahogy az India déli részén szokás. Legközelebb ők jöttek el hozzánk Mumbaiba, ahol négy napon keresztül együtt látogattuk az árvaházakat, gyerekkórházakat, iskolákat, és az örömet vittük mindenkinek.

- Ha Isten velünk van, egy város túl kevés. Célozzuk meg az egyetemes testvériséget, az egyesült világot. Szükségünk van rád is, szereteted ecsetvonására, hogy elérkezzünk a célhoz. Adjuk minden nap a maximumot, hogy soha ne kelljen megbánnunk, hogy túl kevésbé szerettünk.